

Світ захопленъ

Побачити красу, створену природою

Леоніда ПОЛЩУКА застали за улюбленим заняттям у батьківському домі в Степані, де мешкає вже чотири роки. Найбільша його кімната, де, здавалося б, можна прийняти чимало гостей, більше нагадує майстерню художника. На столі, дивані, кріслі, стільцях і підлозі - повсюди картини, фарби, книги, портрети, малюнки, писані маслом, гуашшю та аквареллю. Не лише на папері, а й березовій, дубовій корі.

Коренепластика - особливий вид мистецтва, що відрізняється від традиційних. Тут важливо розуміти суть, форми, роз'яснює Леонід Григорович. Коріння багато років ховалося під землею, а одного разу потрапило в руки художника. І лише після осмислення та сприйняття майстром стала зрозумілою його суть. Він усе життя мріяв про професію художника-конструктора, дизайнера, яку хотів здобути в Київському художньо-промисловому технікумі. Але батько Григорій Тимофійович переконував, що малювати він завжди встигне.

2 стор.

Побачити красу, створену природою

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

А мама наполягала на тому, що син має отримати вищу освіту. Тож, не діставши підтримки рідних, пішов навчатися на загальнотехнічний факультет у Рівненський педагогічний інститут, який закінчив за спеціальністю вчитель трудового навчання. 20 років трудився в одному з навчальних закладів міста Шепетівка, ще два — у місцевому Будинку школяра. До речі, якщо завітаєте до Степанського будинку дітей і молоді, у просторому коридорі на стіні побачите виставку робіт майстра. Багато ж витворів рук хоч відбавляй, але, зізнається, щоб, скажімо, організувати виставку, потрібні кошти. А вже кожен виріб чи малюнок потребують відповідного оформлення.

Справжнім художником Леонід Поліщук вважає свого батька, роботи якого, виконані в 1957-1958 роках, зберігає як сімейну реліквію. Зобразив на деревній корі й портрет ненки.

У будь-якого виробу, зробленого в стилі коренепластики, два автори — природа та людина. Перша створює початковий матеріал (найчастіше це коренева частина дерева з незвичайними, зігнутими формами та химерними наростами), а друга формує з нього конкретний виріб, сюжет, і навіть цілу композицію.

В особливому світі руковорної казки, омріяному ще з дитинства, у власній оселі Леонід Поліщук виготовляє доладні персонажі, оригінальні годинники, різноманітні тварини й

птахи, підсвічники, дивні вази, чудернацькі світильники з коренів, гілок, наростів дерев. Ця «лісова скульптура» називається коренепластиком. Авторську виставку організував у той час, коли вчителював у Шепетівці. Чесно зізнався, що більше робити просто дарував, ніж продавав. А сарненці бачили їх у день святкування Незалежності України. Нещодавно, до 200-річчя від дня народження Великого Кобзаря, тематичну експозицію Леоніда Поліщука презентували в місцевому Будинку культури.

У своїй справі використовує природні матеріали. В обрисах кореневих дерев чи інших формах, творених природою, можна впізнати образи людей, тварин, фантастичних істот. Треба просто розуміти, побачити цю красу. Але це лише підказує художнє рішення, дає поштовх задуму. А далі — справа майстра, іноді доводиться «втручатися» в природні форми, видозмінювати їх, а часто достатньо невеличкого штриха, декілька крапель фарби, аби замисел втілити в життя. З цього приводу є гарний вислів: «Художник не створює красу, а лише забирає те, що заважає її побачити». І тоді корінчики та прутки перетворюються на людей і звіряток...

Закопився мистецтвом і учень Степанської ЗОШ І-ІІІ ступенів Віталій Теплюк, який відвідував позакласні заняття Леоніда Григоровича. З якою буде толк, переконаний. Люди, особливо молоді, повинні знати, каже, що з матеріалу, котрого навколо є багато, можна зробити речі, що радуватимуть душу

красою, гармонією і теплою енергетикою. Леонід Поліщук наперед ніколи не знає, чи потрапить на очі якийсь цікавий матеріал. Всі його роботи народжуються в душі. Спочатку виношує їх у думках. Правда, буває, як грим із ясного неба з'явиться ідея — й одразу ж бажання відтворити її в матеріалі. Заготовки знаходять і серед оберемку дров, які вносять в оселю, щоб протопити її. Залах дерева ні з чим не можна порівняти! Леонід Григорович може розповідати й показувати свої творіння годинами:

— Ось це йшов по дорозі та знайшов (витагнув із полочки прикиданого коріння з довгими відростками). Дивіться, а це ж практично гончий собака готовий. Бачите: дві ноги, хвіст, голова. А трохи повернути — і верблюд. Це — людина, а так — змія. Затрат мінімум. Тобто практично з усього можна щось гарне зробити. Навіть із ржавого заліза, проволони, банок — варто тільки трохи клеюкою попрацювати. Та й спеціально дерево не треба рубати. В лісі корні сухі, гілляк якийсь завжди є.

Скільки робити у доробку — не знає, ніколи не рахував. Кожен твір робить так, ніби останній, керуючись принципом не кількості, а якості. Щоправда, хотілося б іти в більші, серйозні масштаби...

Шляхів самовдосконалення є безліч, розмірковує. Мабуть, якась частина з них нам давно відома. З більшою, ймовірно, не стикались. Є, для прикладу, такі варіанти, які нам просто не до душі. А ось проявляє свою унікальність і створює власний спосіб саморозвитку, що

діє ефективно. Леонід Поліщук застосовує метод, який часто використовують у практичній психології та психотерапії, — старий і перевірений спосіб особистісного зростання — навіювання (сугестія) та самонавіювання (ауто-сугестія).

Спостерігаючи, як стрімко змінюється все навкруги, де таємне стає явним, зникають межі в понятті «відстань» і повністю відкритий доступ до будь-якої інформації, не важко помітити, що живемо в інформаційному світі. Фізики вже довели, що думка — це енергія, яка володіє здатністю матеріалізації. А слово — величезна енергетична сила, за допомогою якої можна нищити, а можна й творити. Все залежить від того, як її використовуємо.

Леонід Григорович застосовує самонавіювання усвідомлено. Хочє проявляти свою творчість на благо дітей, людей і сім'ї. А ще — знайти другу половину, яка розумітиме й підтримуватиме його захоплення. А головне — віритиме в нього. Разом із ним полюбить коренепластик, стане і першим консультантом, і критиком. Упевнений, що, окрім основного призначення жінки — народжувати дітей, є ще одне: прикрашати своєю присутністю чоловічу територію. Сподівається прожити з нею до кінця своїх днів.

Що ж, можливо, скоро побачимо, що життя Леоніда Поліщука змінилося. Успіху всім нам у самопізнанні.

Марія КУЗЬМИЧ.

Фото на 1-й стор. Василь СОСЮКА.